

hebben. Nu moet Marcel gaan, nu blijf *ik* thuis. Maar *gij* zult moeten gaan, meneer, voegde hij daar zacht aan toe, het spijt me voor u en voor mij. Ik houd veel van u, maar *gij* zijt van degenen, die niet terugkeeren, ik lees dat in uw wezen. . . .

— We zullen er later over spreken, Louis, ik ga nu maar, ik heb honger. . . .

Na een poosje haalde hij mij toch in. Ik voelde zijn dronken adem onaangenaam-warm in mijn hals, ik stapte vlugger door, maar het baatte niet.

— Meneer, zegde hij, ik vergat het voornaamste. Van Ree gaat zijn bosch voor de helft uitweien. . . . Voor de helft, meneer!

Ofschoon ik hem nooit gezien heb, boezemt die Van Ree mij een grondigen afkeer in. Ik stel hem mij nochtans voor, mijn afkeer had een gestalte noodig, maar ik zwijg over deze verbeelding, zij beantwoordt wellicht al te weinig aan de werkelijkheid. Nederlander, heeft hij, profiteerend van het koersverschil, voor een peulschilletje aan guldens, een uitgestrekt domein kunnen koopen. Dit was zijn recht en getuigde van zakelijk inzicht, en niet dáárom heb ik een afkeer aan hem. Zaken zijn zaken, heeft reeds Octave Mirbeau gezegd. Maar honsch is hij voor zijn personeel, wat mij vroeger liet veronderstellen, dat hij er nooit heeft bezeten. Hij heeft het talent om vergrijpen uit te lokken, die dan als motieven gelden om het personeel te ontslaan. Op dit oogenblik is hij, na anderhalf jaar bezit van „Dennendal” aan zijn derden hovenier toe. De twee vorigen hokken met hun gezin in de stad, dolend achter werk en achter een tuin, waar zij vruchten kunnen winnen, noodig voor hun talrijk gezin. Vermits zij geen goede getuigschriften hebben medegekregen is het te vreezen, dat zij lang zullen zoeken. Aan de haven zullen zij wel eens stranden. . . .

Van Ree sloot onlangs zijn domein zorgvuldig af. Tamme konijnen heeft hij er op gezet en als hij 's avonds vermoeid huiswaarts is gekomen, gunt hij zich een pretje. Hij gaat dan ter jacht op konijnen, die niet ontkomen kunnen, zoodat zij worden afgeslacht zonder eenig erbarmen. Het woud kreunt iederen avond onder zijn nijldige schoten. Louis haat dien man. Dagen lang heeft hij hem liggen bespieden; hij heeft openingen in den draad gemaakt; en indien ik smaak zou hebben van konijn, zou ik kunnen weten of ik wellicht niet vergast ben geworden op de konijnen van Van Ree.

— Is hij nog niet rijk genoeg, dat hij nu nog boomen gaat vellen? vroeg ik Louis.

— Het is niet daarom, meneer, en Louis maakte het gebaar van geld aftellen. Het is nog niet genoeg, dat die konijnen wit moeten zijn, opdat zij hem minder zouden ontsnappen, de boomen staan hem nog te veel in den weg.

— Wat denkt *gij* te doen, vroeg ik Louis op den man af.